Vihmuss armastab songida niiskes maapõues, kus palju mädanevaid olluseid. Kui ta maa sees teise kohta tahab ronida, surub ta esmalt oma terava koonukese tiheda mulla vahele, puhub siis enese täis, mille tagajärjel auk laiemaks läheb. Selle järele surub ussike aegamööda terve keha august läbi, kuna harjased keha tagasi ei lase libiseda.

Vihmussil pole silmi ega kõrvu, ei nina ega hambaid ja ometi oskab ta enesele toitu otsida. Ta lepib nende raasukestega, mis teiste laualt maha pudenevad ja mida keegi enam ei tarvita. Ta sööb mädanevaid taime- ja loomajätiseid, mida leiame õige suures rohkuses sõnnikus ja mustmullas. Kõdunevate lehtede kõrval leiame siit taime seemnekestakesi, mis aastate eest juba mõnelt siinkohal kasvanud lillelt maha pudenenud, teine kord kärbse ja teiste putukate kehaosasid ja tuhat sellesarnast jätist. Kõike seda sööb vihmuss; ta pole kunagi norija ega maias.

Täiskasvanud vihmuss muneb oma munad maapõue. Igast munast tuleb tilluke ussike välja, mis oma välimuse poolest vanale ussile täiesti sarnane, ainult palju väiksem ja lühem. Munade haudumise eest hoolitseb soe muld. Munast välja tulles peavad noored ussikesed ise eneste eest hoolitsema ja iseseisvalt toitu otsima.

Vihmussid on paljudele loomadele maiusroaks; maa all peavad mutid nende peale alatasa jahti. Öösiti ja pärast sooja vihma, kui vihmussid maapinnale pikutama ja mõnuskelema tulevad, on neil kõiksugused vaenlased kannul. Isegi kalamees otsib neid pimedas laternatulega ehk kaevab neid päevaajal maapõuest välja; ta tarvitab neid õngitsemise juures